MAGAZIN sportiv

ŞTEFAN ORBAN — PORTARUL CARE RENUNŢASE O CLIPĂ...

Handbalul nostru a dispus totdeauna de portari valoroşi, remarcaţi şi apreciaţi de specialiştii lumii, Redl, Tăle, Bogolea, Penu, Dincă — sînt numai cîteva dintre numele consacrate ale apărătorilor buturilor echipei naţionale. Lor li s-a adăugat încă un nume, care se impune şi el, treptat-treptat. Este vorba de **Ştefan Orban**, actualul „secund" al lui Cornel Penu. Are 24 de ani şi însumează 60 de selecţionări în prima reprezentativă a ţării. Născut la 4 martie 1949 la Odorhei, actualul portar al echipei Steaua a început să practice handbalul la Şcoala sportivă din oraşul natal, o dată cu terminarea liceului venind în Bucureşti. Aici se legitimează la clubul Universitatea şi începe să cunoască (în amănunt) secretele porţii, sub îndrumarea antrenorului emerit Eugen Trofin.

Inclus repede în reprezentativa de tineret şi, apoi, în cea universitară, Orban progresează vizibil, dovedind o mare seriozitate şi disciplină la antrenamente. Ca o urmare firească, el este promovat în prima reprezentativă a României. În 1972, Ştefan Orban are însă o mare decepţie : nu a fost cooptat în lotul care participă la Jocurile Olimpice de la München, deşi muncise cu rîvnă pentru a-şi îndeplini acest vis. Atunci, în preajma plecării lotului olimpic, l-am întîlnit la un meci al echipei naţionale. Era trist. Mi-a spus că va abandona handbalul. Absolvise I.E.F.S.-ul şi avea în buzunar un carnet de antrenor. Nu l-am crezut cînd mi-a spus că va renunţa. De fapt, eram sigur că nici el nu credea...

Ne-am reîntîlnit acum cîteva zile. Era bucuros. Făcuse parte din echipa României care cucerise cea de-a XIV-a ediţie a „Trofeului Carpaţi" şi avusese un considerabil aport la succesul echipei. Am legat un dialog :

— Vezi că tot răul a fost spre bine ?

— Da, aşa e ! Însă anul trecut am simţit pentru prima dată ce înseamnă să „pierzi" echipa naţională. Atunci, ca şi acum, nu puteam să concep că pot juca fără să fiu inclus în echipă. Muncesc atît de mult, îmi dau atîta silinţă încît dacă s-ar renunţa la serviciile mele, aş fi teribil de nefericit.

— De-acum, cred că nu se mai poate pune problema aceasta, timp de cîţiva ani. Antrenorii şi colegii tăi de echipă au mare încredere în tine, iar Penu te apreciază şi el...

— Ştiu, şi caut să nu infirm aceste păreri bune. De la Cornel (Penu — n.n.) „fur" cît se poate de mult. Îi urmăresc cu atenţie la fiecare antrenament şi meci, îi repet mişcările şi încerc să-i prind „vicleşugurile" cu care înşeală adversarii, cu un gabarit net superior : Handbalul nostru a dispus totdeauna de portari valoroşi, remarcaţi şi apreciaţi de specialiştii lumii, Redl, Tăle, Bogolea, Penu, Dincă — sînt numai cîteva dintre numele consacrate ale apărătorilor buturilor echipei naţionale. Lor li s-a adăugat încă un nume, care se impune şi el, treptat-treptat. Este vorba de **Ştefan Orban**, actualul „secund" al lui Cornel Penu. Are 24 de ani şi însumează 60 de selecţionări în prima reprezentativă a ţării. Născut la 4 martie 1949 la Odorhei, actualul portar al echipei Steaua a început să practice handbalul la Şcoala sportivă din oraşul natal, o dată cu terminarea liceului venind în Bucureşti. Aici se legitimează la clubul Universitatea şi începe să cunoască (în amănunt) secretele porţii, sub îndrumarea antrenorului emerit Eugen Trofin.

Inclus repede în reprezentativa de tineret şi, apoi, în cea universitară, Orban progresează vizibil, dovedind o mare seriozitate şi disciplină la antrenamente. Ca o urmare firească, el este promovat în prima reprezentativă a României. În 1972, Ştefan Orban are însă o mare decepţie : nu a fost cooptat în lotul care participă la Jocurile Olimpice de la München, deşi muncise cu rîvnă pentru a-şi îndeplini acest vis. Atunci, în preajma plecării lotului olimpic, l-am întîlnit la un meci al echipei naţionale. Era trist. Mi-a spus că va abandona handbalul. Absolvise I.E.F.S.-ul şi avea în buzunar un carnet de antrenor. Nu l-am crezut cînd mi-a spus că va renunţa. De fapt, eram sigur că nici el nu credea...

Ne-am reîntîlnit acum cîteva zile. Era bucuros. Făcuse parte din echipa României care cucerise cea de-a XIV-a ediţie a „Trofeului Carpaţi" şi avusese un considerabil aport la succesul echipei. Am legat un dialog :

— Vezi că tot răul a fost spre bine ?

— Da, aşa e ! Însă anul trecut am simţit pentru prima dată ce înseamnă să „pierzi" echipa naţională. Atunci, ca şi acum, nu puteam să concep că pot juca fără să fiu inclus în echipă. Muncesc atît de mult, îmi dau atîta silinţă încît dacă s-ar renunţa la serviciile mele, aş fi teribil de nefericit.

— De-acum, cred că nu se mai poate pune problema aceasta, timp de cîţiva ani. Antrenorii şi colegii tăi de echipă au mare încredere în tine, iar Penu te apreciază şi el...

— Ştiu, şi caut să nu infirm aceste păreri bune. De la Cornel (Penu — n.n.) „fur" cît se poate de mult. Îi urmăresc cu atenţie la fiecare antrenament şi meci, îi repet mişcările şi încerc să-i prind „vicleşugurile" cu care înşeală adversarii, cu un gabarit net superior : Piola, Tommy Lawton, Sarosi, Braine...

Deşi mic de înălţime pentru postul pe care-l ocupa (nu depăşea înălţimea de 1,69 m) Iuhasz reuşea să cîştige duelurile aeriene cu adversarii lui, mult mai înalţi.

Luptînd de-a lungul anilor cu concurentul său cel mai serios — Rudolf Cotormani de la Ripensia — Iuhasz a îmbrăcat totuşi de 20 de ori tricoul naţional, reuşind partide excelente. Orădeanul a făcut parte şi din formaţia care în 1939 a înfruntat la Bucureşti celebrul „team" al Angliei, alături de Pavlovici, Bürger, Albu, Vintilă, Demetrovici, Orza, Ploeşteanu, Baratky, Bodola şi Dobay.

Despre acest joc un ziar englez a scris la vremea aceea : „duelul David (Iuhasz) — Goliat (Lawton) a fost cîştigat de român".

Acum, la anii amintirilor, Iuhasz retrăieşte cu mîndrie, înconjurat de stima tuturor fotbaliştilor, neuitatele sale partide din vremea cînd era tînăr...

G. MIHALACHE

REÎNTÎLNIRE CU IUHASZ

Meciul de fotbal F.C. Bihor — Arieşul Turda, disputat duminica trecută, s-a bucurat de un prolog emoţionant : orădenii l-au sărbătorit pe fostul internaţional Augustin Iuhasz, cu prilejul împlinirii a 62 de ani, dintre care 50 dăruiţi fotbalului. Căci Iuhasz a debutat la 12 ani în echipa de pitici, iar acum, după atîţia ani şi ani de zile, tot pe terenul de fotbal poate fi văzut, căutînd să ajute cu sfaturile sale echipele de copii de la centrul de pregătire al F.C. Bihorului.

A fost o festivitate plină de căldură şi emoţie. Cele două echipe şi arbitrii au oferit flori, iar „Gusti baci", cu lacrimi de emoţie în ochi, a mulţumit tuturor pentru această frumoasă sărbătorire...

Şi pentru că a venit vorba de Augustin Iuhasz, vrem să amintim cititorilor mai tineri, care-l cunosc mai mult din auzite, că acest om scund şi îndesat, poreclit „tancul", a fost multă vreme titular al echipei naţionale, pe postul de half centru, înfruntînd adversari celebri, cu un gabarit net superior : Piola, Tommy Lawton, Sarosi, Braine...

Deşi mic de înălţime pentru postul pe care-l ocupa (nu depăşea înălţimea de 1,69 m) Iuhasz reuşea să cîştige duelurile aeriene cu adversarii lui, mult mai înalţi.

Luptînd de-a lungul anilor cu concurentul său cel mai serios — Rudolf Cotormani de la Ripensia — Iuhasz a îmbrăcat totuşi de 20 de ori tricoul naţional, reuşind partide excelente. Orădeanul a făcut parte şi din formaţia care în 1939 a înfruntat la Bucureşti celebrul „team" al Angliei, alături de Pavlovici, Bürger, Albu, Vintilă, Demetrovici, Orza, Ploeşteanu, Baratky, Bodola şi Dobay.

Despre acest joc un ziar englez a scris la vremea aceea : „duelul David (Iuhasz) — Goliat (Lawton) a fost cîştigat de român".

Acum, la anii amintirilor, Iuhasz retrăieşte cu mîndrie, înconjurat de stima tuturor fotbaliştilor, neuitatele sale partide din vremea cînd era tînăr...

G. MIHALACHE

AM VĂZUT, ÎN ROMÂNIA, LOCURI IDEALE PENTRU CONCURSURILE DE ORIENTARE TURISTICĂ

— afirmă un mare specialist suedez al acestui sport, P. O. Bengtsson

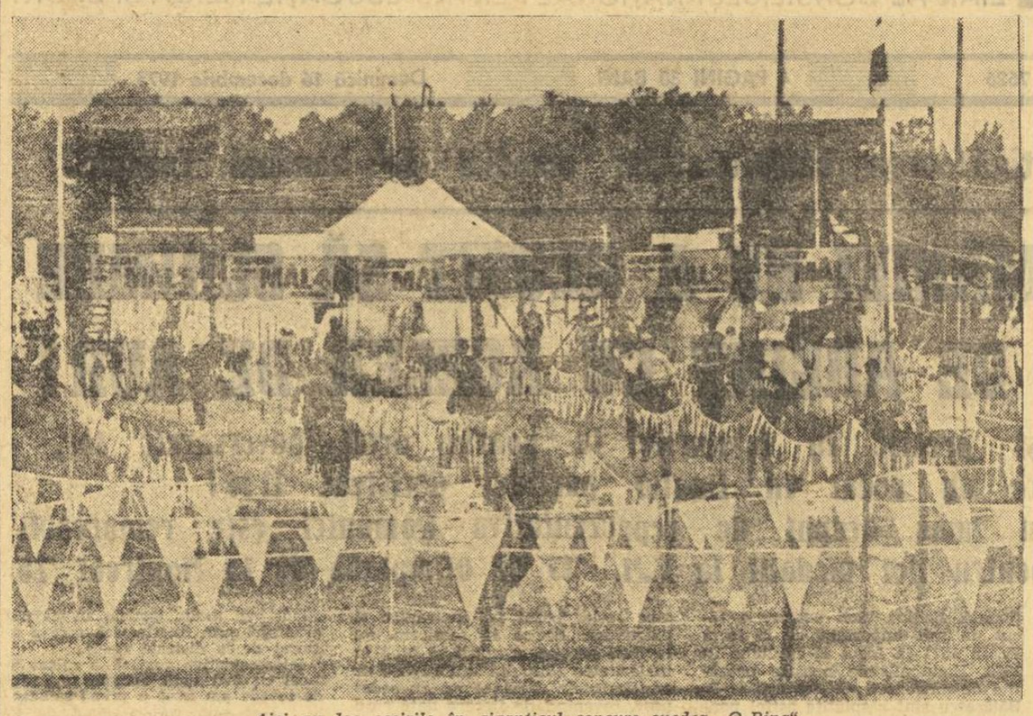

Aici au loc sosirile în giganticul concurs suedez „O-Ring"

Este de-a dreptul tonifiantă o întîlnire cu aceşti vikingi ai pădurilor care, de aproape un deceniu, coboară an de an de pe meleagurile Scandinaviei pentru a poposi „la poale de codru des", oriunde găsesc aşa ceva în Europa, cu scopul de a cunoaşte cît mai multe feluri de terenuri, dar şi de a promova ceea ce ei consideră mai mult decît un sport de viitor, „un sport al viitorului" — orientarea turistică ! Ei susţin că, pentru suedezi, a face sport nu înseamnă doar mişcare, ci a face mişcare în aer liber, dincolo de perimetrul stadioanelor, dincolo de zidurile urbei, în mijlocul naturii. De aceea şi cunosc o mare popularitate, în ţara lor, schiul, orientarea turistică, crosul.

Către sfîrşitul acestei lungi toamne de aur, un vestit animator al sportului cu busola, nu numai în Suedia sa de baştină, dar şi organizator al unor „turnee europene", **P. O. Bengtsson**, ne-a străbătut ţara în fruntea unui grup de aproape 40 pasionaţi orientarişti, îndreptîndu-se spre Bulgaria. Cu prilejul uneia din escalele făcute în ţara noastră şi prin intermediul apreciatului orientarist sibian D. Heinz (cunoştinţă mai veche a sportivilor suedezi, pe care i-a şi vizitat acum cîţiva ani), am putut afla de la P. O. Bengtsson o sumedenie de lucruri interesante despre activitatea ce se desfăşoară în această ramură sportivă cu o extraordinar de largă audienţă în Scandinavia şi alte cîteva ţări europene.

ANUAL, TREI SĂPTĂMÎNI PRIN EUROPA

Iată, mai întîi, ce reprezintă aceste „turnee europene" iniţiate şi plasate de stăruitorul Bengtsson pe orbita tradiţiei (la anul, va avea loc a X-a ediţie). Ele reunesc un grup de sportivi şi sportive — ajuns, anul acesta, la cca. 40 persoane — care, timp de trei săptămîni, parcurg 5—6 ţări. Organizarea expediţiei este atît de minuţios pusă la punct încît fiecare zi de popas coincide cu un concurs în zona respectivă. Aceasta înseamnă că participanţii la turneu au asigurate, la locul în cauză, hărţi de concurs şi, fireşte, o întîlnire cu tehnicieni şi sportivi din acea regiune.

„Turneul european" — 1973 a cuprins şi Elveţia, unde orientariştii suedezi au participat la marea întrecere bienală „Concursul de 5 zile" („5 Tage O.L."), onorat cu prezenţa a circa 3 000 de sportivi din 20 de ţări (mai mult de jumătate provenind din Suedia). Proba masculină a revenit unuia din fruntaşii orientării turistice scandinave, **Kjell Erik Stahl**, în timp ce disputa orientariştelor a fost cîştigată de cunoscuta sportivă maghiară **Sarolta Monspart**.

MAI TARE CA „VASALOPEŢ"

Este interesant de ştiut că startul în „turneele europene" are loc imediat după cel mai mare concurs din Suedia, aşa numitul „O-Ring". Acesta are un alt animator, pe **N. G. Albinsson**, care a trăit, astă-vară, o neînchipuită de mare satisfacţie. Numărul participanţilor la ediţia 1973 a O-Ringului a ajuns la 11 200, ceea ce constituie un plus de peste o mie persoane faţă de o altă manifestare sportivă binecunoscută lumii întregi, cursa de schi de la Vasa. Dacă pînă anul trecut, această masă enormă de concurenţi la O-Ring era repartizată în 34 de categorii, anul acesta s-a convenit să se creeze 63 (!) categorii, în funcţie de sex, vîrstă şi experienţă competiţională. Ca şi Vasalopet, acest concurs de orientare (cuprinzînd 5 probe desfăşurate în 5 zile consecutiv), a început să aibă o coloratură internaţională tot mai accentuată. Anul acesta, de pildă, s-au înregistrat 850 participanţi din 16 ţări, printre ei aflîndu-se şi 25 de japonezi.

DISTANŢE... COSMICE

În cele 5 zile de concurs s-au dat nu mai puţin de 56 000 de starturi individuale şi amatorii de statistici au constatat că distanţele parcurse de cei 11 200 participanţi au totalizat un număr impresionant de km : mai mult decît distanţa de la Pămînt la Lună !

Este lesne de închipuit ce tiraje trebuie să atingă hărţile pentru o asemenea competiţie, dar mai ales ce efort organizatoric solicită ea. Pentru ca asociaţiile sau cluburile în care se practică acest sport să contribuie, în mod echitabil, la reuşita giganticei competiţii, ele îşi asumă, rînd pe rînd, rezolvarea problemelor de organizare, conştiincios, invariabil, fiind N. G. Albinsson.

„AM DORI SĂ CONCURĂM ÎN ROMÂNIA"

Ştiind că P. O. Bengtsson şi acoliţii săi au mai poposit în ţara noastră, unde au avut ocazia să şi participe la un concurs (în împrejurimile Clujului), am vrut — fireşte — să aflăm cum apreciază aceşti experimentaţi sportivi cadrul pe care îl oferă România concursurilor de orientare turistică. Iată răspunsul primit :

„Am văzut în această ţară terenuri ideale pentru concursurile de orientare. Varietatea de relief pe care toate ghidurile turistice o evidenţiază pe drept cuvînt, existenţa a numeroase suprafeţe împădurite constituie condiţii naturale extrem de propice pentru întrecerile orientariştilor. De altfel, cu prilejul celui de al X-lea turneu european, în 1974, am dori să venim şi în România. Bineînţeles, ca să concurăm. Şi nu cu un grup atît de mic, ci cu vreo 200 de sportivi şi sportive".

Considerăm că aprecierile şi dezideratul exprimate de P. O. Bengtsson merită să fie privite cu tot interesul de forurile noastre turistice şi sportive. România îşi poate valorifica, astfel, noi valenţe turistice dacă cei în drept vor şti să răspundă interesului manifestat de pasionaţii „sportului pădurilor". Este, desigur, o problemă care necesită o discuţie mai largă.

Sebastian BONIFACIU

O SEARĂ PLINĂ DE CĂLDURĂ LA „VIITORUL"

Invitaţii *Mihai Constantinescu, Argentina Menis* şi *Gh. Berceanu* în mijlocul cîtorva dintre cei mai buni sportivi ai şcolii în acest an

O frumoasă tradiţie s-a închegat la Şcoala sportivă experimentală Viitorul din Capitală, aparţinînd Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, şcoală prin care au trecut sportivi de frunte ai ţării ca Gabriel Pometcu, Dan Grecu, Nicolae Opresecu, Mariana Popescu, Tudor Stan *şi mulţi alţii. La fiecare sfîrşit de an (care coincide cu aniversarea acestei şcoli, înfiinţată în 1962), are loc aici o caldă serbare, cu care prilej se face un bilanţ al activităţii şi sînt premiaţi cei mai meritoşi dintre sportivi (juniori şi copii) încadraţi în cele 7 secţii : atletism, box, gimnastică, haltere, lupte, scrimă şi volei.*

O asemenea festivitate a fost organizată şi vineri seară, la sediul şcolii din complexul sportiv „23 August", în prezenţa a numeroşi tineri sportivi, profesori-antrenori, invitaţi, printre care prof. Tudor Vasile, *prim-vicepreşedinte al Consiliului municipal pentru educaţie fizică şi sport,* Argentina Menis, Gh. Berceanu, Mihai Constantinescu. *În cuvîntul său inaugural, inimoasa directoare a şcolii,* Rodica Şiclovan, *a scos în evidenţă rezultatele obţinute în acest an în înfăptuirea obiectivelor de performanţă pe care le are „Viitorul", remarcînd totodată pe cei mai valoroşi dintre sportivi : maestra sportului* Magdalena Bartoş *(campioană mondială universitară în proba de floretă), colegele acesteia* Carmen Budur *(locul doi la Concursul internaţional de la Moscova) şi* Aurora Crişu, *sabrerul* Corneliu Marin *(aceştia doi din urmă, semifinalişti la „Trofeul Martini"), atleţii* Bedros Bedrosian, Tudorel Vasile, Eugen Petrescu, Nicolae Bîndar *(campioni şi recordmani republicani la juniori) şi* Radu Popa *(proaspăt recordman la copii în proba de săritură în înălţime), boxerii* Viorel Bobe, Ion Truţă *şi* Eugen Chiricuţă, *gimnaştii* Firicel Laszlo, Adriana Hoppe *şi* Ioana Corj, *luptătorul* Marian Sobariu, *jucătorii şi jucătoarele de volei* Florin Jelea, Irina Petculeţ *şi* Ioana Şiclovan.

În remarcabilul bilanţ al şcolii pe 1973 mai figurează : 19 sportivi nominalizaţi pentru loturile olimpice, 42 sportivi selecţionaţi în loturile naţionale, 6 antrenori ai şcolii promovaţi la conducerea tehnică a unor loturi republicane de juniori ş.a.

În continuarea festivităţii, primilor 10 sportivi ai şcolii (Magdalena Bartoş, Cornel Marin, Bedros Bedrosian, Tudorel Vasile, Ion Truţă, Ioana Şiclovan, Irina Petculeţ, Eugen Petrescu, Nicolae Bîndar, Carmen Budur), *ca şi altor sportivi meritoşi din toate secţiile li s-au oferit premii.*

Invitat de onoare, cunoscutul şi apreciatul solist de muzică uşoară Mihai Constantinescu *a susţinut apoi, îndeosebi pentru cei evidenţiaţi, un foarte reuşit şi aplaudat recital cu cele mai frumoase melodii din repertoriul său.*

Toate felicitările gazdelor noastre de vineri seara pentru această minunată şi intimă manifestare tinerească, plină de căldură şi farmec, optimistă, care poate oferi un valoros exemplu pentru multe alte cluburi şi asociaţii.

Constantin FIRĂNESCU

AMINTIRE, PESTE ANI...

O minge de volei şi una de rugby şi-au unit... destinele.

Trecînd de la simbol la realitate, îi vom prezenta cititorilor pe cei doi tineri sportivi care s-au hotărît să meargă mai departe în viaţă împreună, ca soţ şi soţie. Este vorba de maestrul sportului la rugby Constantin Fugigi, *jucător în echipa Sportul studenţesc şi prezent, nu o dată, în selecţionata ţării, şi de* Florica Tudora, *şi ea maestră a sportului, jucătoare de volei la Rapid.*

Le adresăm urări de succes în căsnicia pe care au întemeiat-o şi în sporturile pe care şi pînă acum le-au practicat cu atîta succes.

VARIETĂŢI

● Ştiaţi că nici unul dintre posturile de televiziune din S.U.A. nu şi-a manifestat dorinţa de a transmite finala Cupei Davis, dintre S.U.A. şi Australia ? În schimb, cu cîteva luni în urmă, între ele s-a dat o adevărată bătălie pentru transmiterea meciului dintre Bobby Riggs şi Billie Jean King, victoria cucerind-o un post care a plătit pentru aceasta... 750 000 de dolari !

● În meciul Milan — Juventus (2—2), ambele goluri ale milanezilor au fost înscrise de Rivera, din lovituri de la 11 metri. Acesta s-a dovedit mai calm în momentele respective decît doi suporteri ai lui Milan, care au căzut victimele unei crize cardiace şi au avut nevoie de îngrijiri medicale. De altfel, din totdeauna spectatorii au „trăit" meciul mai mult decît jucătorii...

● Totalul premiilor cu care va fi dotat, anul viitor, Turneul de la Wimbledon se ridică la 97 100 de lire sterline. Cel mai mare premiu — 10 000 de lire sterline — este rezervat cîştigătorului probei de simplu bărbaţi. „Aceasta — a explicat David Mills, secretarul lui All England Tennis" — în dorinţa ca Wimbledonul să rămînă „Monumentul tenisului".

● Pamela Marlborough, una dintre cele mai renumite arbitre din fotbalul britanic, a anunţat că nu va mai conduce decît meciuri din campionatul şcolar. Motivul ? Limbajul folosit de cei mari şi care „ar face să roşească şi un... căruţaş".

● Evident, englezii ar fi vrut C.M. de fotbal cu participarea Angliei. Dar, şi în lipsa ei, ei vor să vadă C.M. Pînă la sfîrşitul săptămînii trecute, englezii reţinuseră 14 268 de bilete.

Echipei Rapid

Ce şi-au spus ? — „Frumoasă-i marea!
N-am văzut-o cam demult ;
Iarna-i ieftină plimbarea"...
Însă i-a costat mai mult.

Victor HÎLMU

DIN LEGENDELE SPORTULUI

TREI BOXERI, ÎN CĂUTAREA LÎNII DE AUR !...

...Este cunoscută legenda Argonauţilor, ca şi prezenţa printre căutătorii Lînii de Aur a unora dintre cei mai vestiţi eroi. Puţini ştiu însă că în rîndurile lor se aflau trei „boxeri" celebri. Cel mai redutabil se pare că era Polux, fiul lui Zeus şi al Ledei, caracterizat de poetul bucolic grec Teocrit (sec. III î.e.n.) drept „pumnaciul care biruie-n luptă".

Cel de-al doilea era nu mai puţin cunoscutul Heracles şi el fiu al lui Zeus (şi al Alcmenei). După cum ne afirmă Teocrit în cea de a XIV-a „Idilă", Heracles a învăţat „cum luptacii cu pumnii groaznic se bat în curele", de la „fiul lui Hermes, de la Harpalycus din Phanotea". Iscusitul... antrenor, **„pe care nici de departe zărindu-l n-a îndrăznit cineva să-l aştepte împotrivă la luptă"**, i-a destăinuit elevului său şi **„ce vicleni născociră cei care cad la pămînt şi se luptă mereu în tot chipul"**. Cu un astfel de profesor, nici nu este de mirare că Heracles a dus la bun sfîrşit toate cele douăsprezece „munci".

Şi, în sfîrşit, cel de-al treilea pumnaci de pe „Argo" era chiar... inventatorul boxului, Tezeu, cel născut din divinul Poseidon şi Aithreia, soţia regelui Atenei, Aegus. Aflat la curtea acestuia din urmă, Tezeu se cam plictisea, aşa că într-o zi a avut năstruşnica idee de a provoca un tînăr curtean la o luptă cum nu se mai văzuse. O luptă în care nu puteau fi folosiţi decît pumnii. Curteanul a acceptat şi a fost făcut k.o. după cîteva schimburi de lovituri. Spectatorii au apreciat însă lupta şi curînd Atena a devenit un focar de răspîndire a pugilatului.

Desigur, unii ar fi tentaţi să opună celor de mai sus afirmaţia cunoscutului retor şi sofist din Lemnos, Filostrat, care menţiona că **„pugilatul este o născocire a Lecedemonienilor şi a fost introdus odinioară la barbarii bebrici"**. Dar, ne aflăm în plină epocă a legendelor, aşa încît...

Şi apoi, să nu uităm că Polux l-a învins (prin k.o. !) pe Amicus, regele bebricilor, ceea ce leagă într-un fel legendele cu afirmaţiile mai apropiate de realitate. De altfel, este şi normal ca în epoca antică, în care boxul se bucura de mult prestigiu, nici unul dintre marii eroi să nu fie considerat ca un slab pumnaci. În concepţia celor care le dădeau viaţă prin neasemuite legende, aşa ceva le-ar fi răpit o parte din glorie, micşorîndu-le zestrea de curaj, voinţă şi putere. **(D. ŞTEFLEA).**

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

CONSTANTIN GRIGORAŞ, COMUNA PANTELIMON. Mă întrebaţi dacă Ion Oblemenco este oltean ? Este oltean get-beget. Dar, să vă dau cîteva date despre noul maestru emerit al sportului. El

s-a născut la 13 mai 1943, la Corabia (judeţul Olt). Debutul fotbalistic şi l-a făcut în anul 1960, la Electroputere Craiova, de unde a trecut la Tractorul Corabia. În 1964 a jucat (mai mult n-a jucat !) la Rapid. Evident, drumul afirmării a început odată cu apariţia lui în centrul liniei de atac a Universităţii Craiova, el cucerind de patru ori titlul de golgeter al campionatului Diviziei A.

AURELIA SINAESCU, BRAŞOV. Jimmy Connors este ca şi căsătorit cu Chris Evert. Logodna oficială a avut loc zilele trecute.

VIRGIL POPA, ORADEA. **„Cine credeţi că va promova în Divizia A la fotbal ? Olimpia Satu Mare sau F. C. Bihor ?".** Ştiu şi eu ? Trebuie, în orice caz, să nu uităm proverbul „Cînd doi se ceartă, al treilea cîştigă". Şi, la fotbal, poate cîştiga şi al... patrulea !

S.A.M., CLUJ. Handbalistul Cezar Drăgăniţă are 20 de ani şi joacă la Steaua. Situaţia şcolară : este student la I.E.F.S. **„Dacă aveţi posibilitatea, să-i transmiteţi că cineva, din tot sufletul, doreşte să participe şi el, cu echipa naţională a României, la mondialele de anul viitor".** Dorinţa dv. are toate şansele de a se realiza. Trebuie să ştiţi, de altfel, că dacă la „Trofeul Carpaţi" Cezar Drăgăniţă a evoluat în echipa B a României, el a jucat de două ori şi în prima echipă. Şi face parte din lotul pentru „mondiale".

CĂLIN RADU, ELEV, FĂUREI. Lui Răducanu Necula îi puteţi scrie pe adresa clubului Rapid : Calea Giuleşti nr. 18, Sectorul 8.

NELU QUINTUS, PLOIEŞTI. Un catren pentru Ilie Năstase, care a cîştigat de

trei ori consecutiv „Turneul campionilor" tenisului mondial :

De trei ori pe locul prim.
Prin victorii mari, frumoase.
Eu propun să o numim
Competiţia... Năstase !

FLORICA NICA, TG. OCNA. Decît să vă gîndiţi prea tîrziu la „sportul" de performanţă, este preferabil să vă preocupe acest lucru de pe acum, cînd aveţi doar 15 ani. Aţi jucat handbal la Şcoala generală nr. 3 din Tg. Ocna, care a fost

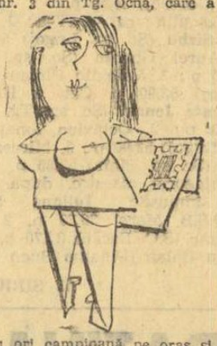

de patru ori campioană pe oraş şi de două ori pe judeţ. **„Aş vrea să devin o jucătoare foarte bună, dar în liceul nostru se face numai volei şi atletism".** Şi vreţi, de aceea, să jucaţi într-o echipă de handbal din Bucureşti. Îmi permit să vă ofer o soluţie mai realistă : să atrageţi spre handbal cît mai multe fete din oraşul dv. astfel încît să desfăşurăm o activitate susţinută. Şi, poate că într-o zi — n-ar fi primul caz — n-o să umblaţi dv. după un antrenor, ci o să umble antrenorii după dv. Eu, în orice caz, vă urez acest lucru !

IOAN GARDICIUC, TECUCI. Din cauza portarului Mircea Constantinescu, aveţi „necazuri" cu nişte microbişti. Vă scap eu de toate necazurile, precizînd că înainte de a veni la Iaşi, Mircea Constantinescu a jucat la Flamura roşie Tecuci. Asta se întîmpla prin '51...

DRAGOŞ VACARIUC, SIBIU. Puţină răbdare. În funcţie de spaţiu, vom publica, în timp, schiţele trimise. Nouă ne-au plăcut şi credem că vor plăce şi cititorilor.

HORST DITTRICH, REŞIŢA. Cel mai bun sportiv al anului 1972, anul Jocurilor Olimpice şi al... medaliilor respective, a fost desemnat Ivan Patzaichin (canoe).

Ilustraţii : N. CLAUDIU